

Humblens hjem

På en finca i Andalusia har to tøffe norske jenter forvandlet et gårdsbruk til pensjonat. De var lei stress og mas i hverdagen hjemme i Norge, og bestemte seg, etter en jorda rundt-reise, for å si opp jobbene sine, og satse på et liv på den spanske landsbygda.

TEKST OG FOTO : ANIJADE FAHRE THILESEN

Jeg blir møtt på toget etter tre timers reise gjennom de andalusiske slettene, hvor eneste avbrytning blant de grønne slettene var hvitkalkete hus. Selv om reisen har vært litt i lengste laget for én natt på fincaen til jentene, har det vært en ferie for øynene, med de endeløse, grønne, duvende gressåkrene som har passert forbi mens toget går sin vante gang. Grethe Wedul, opprinnelig fra Stjørdal, vinker til meg i det jeg, som eneste vinterbleke skandinav, kommer av toget. Grethe kunne tatt over foreldrenes gård i Stjørdal, men sa fra seg retten til odelen en del år før hun likevel endte opp på en gård, men da her i Andalusia.

Vi tar en omvei til hotellet slik at jeg får se El Torcal, et fjellområde med kalksteinsformasjoner, dannet for 200 millioner år siden, i Juratiden. Fjellene er flotte og tar seg godt ut i timene før solnedgang. De stikker opp av bakken som et veldig steingjerde, og skiller seg ut fra det ellers myke steppelandskapet.

Veiene er humpete, følelsen av landsbygda sier innover meg. Vi passerer en gård. Bak lappen med frodig gress leker to barn med en hund. Når de hører oss, stopper de opp i leken og vinker ivrig. – Det er naboene, sier Grethe. Alle i dette området er naboer, selv om det nesten er tre km til vi er nede hos oss, fortsetter hun.

Jeg sitter fornøyd og tar inn alle inntrykkene. Sliten etter reisen ser jeg fram til middagen. Hos jentene deler man alle måltidene de serverer. – Det er stort sett Anette som eksperimenterer på kjøkkenet, sier Grethe. – Vi synes det er koselig å dele måltidene med gjestene våre. På den måten blir jo også folk som kommer alene, kjent med de andre som er her. Vi serverer to måltider: frokost og middag. Ved lunsjtider er gjestene som regel ute på oppdagelsesturer, i fjellet, ved innsjøene, eller kanskje de tar den korte turen ned til kysten. Er de derimot hjemme, varter jentene opp med lunsj også.

Her er det mange muligheter for aktive feriemennesker. Området er kjent for sine klatremuligheter og flotte fotturer på merkete stier i fjellene El Torcal og El Chorro.

El Torcal er et fjell med flotte kalksteinsformasjoner, ikke mer enn en 30-40 minutters kjøretur fra jentenes finca. Man kan kjøre til toppen av fjellet, og derfra følger man turløyper som kan ta alt fra 45 minutter til et par timer, alt etter hvor mange avstikkere man tar fra hovedstien. Utsikten herfra er utrolig på klare dager, da man kan se helt ned til kysten.

El Chorro er Syd-Spanias mest kjente klatreområde, og byr på klatreruter av alle vanskelighetsgrader. I tillegg til fotturene er det mange merkete sykkelruter, i både tøft terreng i fjellene og på svingete veier langs de grønne slettene. Bare i området rundt Humle-hjemmet starter tre sykkelruter med varierende lengde, høydeprofil og vanskelighetsgrad.

Det finnes flere naturskjønne innsjøer i kort avstand fra jentene. En av dem, Embalses del Guadalhorce, ligger bare drøye 30 minutters kjøretur unna. Her kan man ta med seg piknikkurven og nyte varme sommerdager i vannkanten, mens livet på landsbygda går sin rolige gang.

Vi svinger inn på innkjørselen til huset, og jeg ser til min forskrekkelse at all den flotte røde geraniumen jeg har sett på bilder fra stedet, og som utgjør en allé av røde blomster, er borte! Buskene er klippet ned!

– Jo, vi hadde frost i vinter. Bøndene har lidd mest, de har mistet avlinger og frukttrær. Vi har måttet kutte ned blomstene, som liksom har blitt vårt varemerke, men jeg tror de kommer tilbake. I dag morges så jeg en liten rød blomst som har overlevd snauklippingen, sier Grethe. De har anslått at skadene utgjør et tap på flere millioner euro for bøndene, så de sliter i år. For i tillegg til frost har det vært en veldig tørr vinter. Derfor tror folk i området at det som overlevde i vinter, går dukken under tørken i sommer.

Ute av bilen blir jeg overfalt av en stor og glad golden retriever ved navnet Elle. En litt mindre og litt mer sjenert vovs ved navn Zita står og vurderer situasjonen og nyankomlingen alvorlig, ikke helt klar til å godta meg som en del av flokken ennå.

Den gamle gården som jentene tok over i 2002 er blitt pusset opp til et lite men hyggelig pensjonat. Det som en gang var hønehuset er nå blitt to av de fire soveværelsene, to med enkle senger og to med dobbeltseng. Hønerommet, som de kaller det, blir mitt hjem for natten. Den gamle geitestallen er blitt forvandlet til en koselig liten og intim bar. Føringstrauene er bevart, og gjort om til myke sitteplasser. Resten av den varme kvelden går med her inne, med rødvin og prat ut i de små timer.

En lokal kunstner har dekorert baren med denne tørste geita.

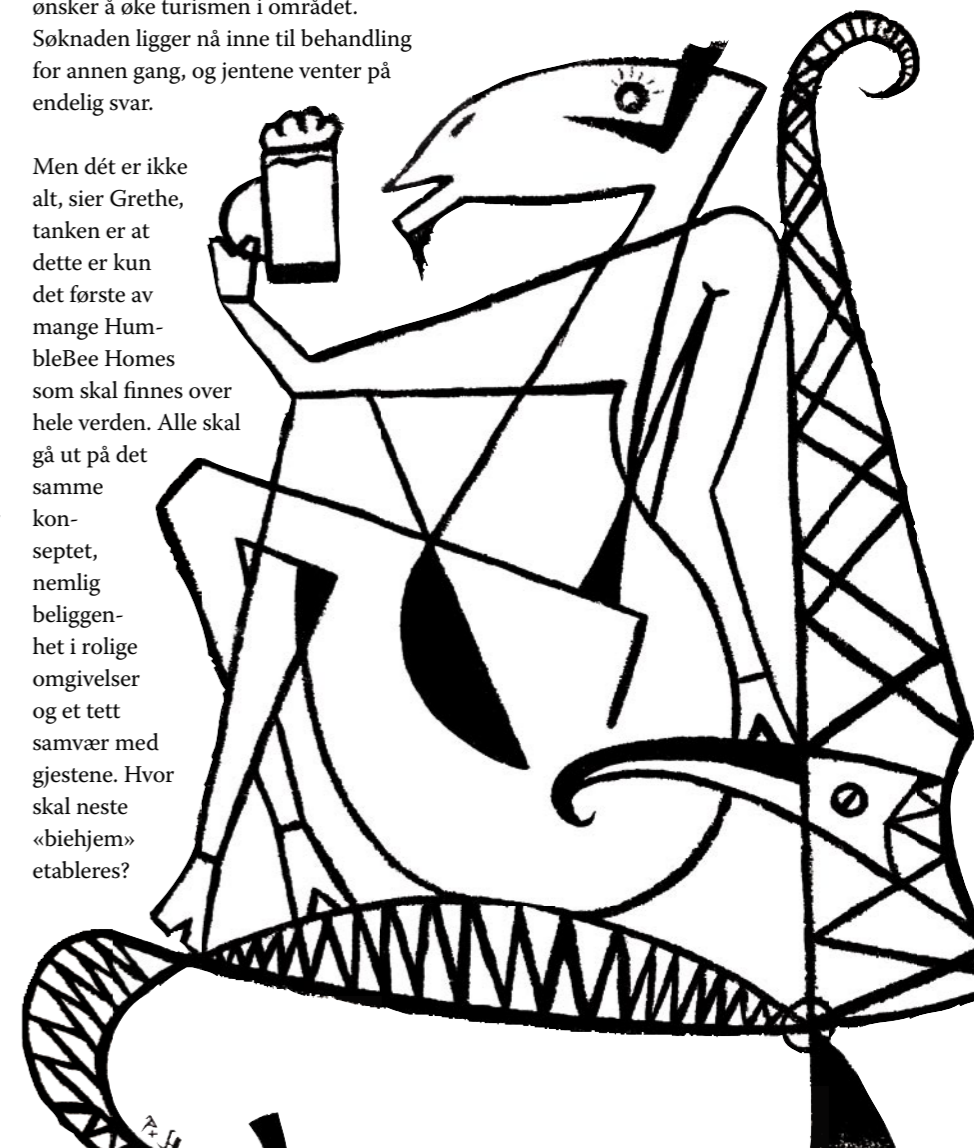

Anette (tv) Og Grethe i den gamle geite stallen som nå her blitt en koselig bar.

Jentene har store planer for området sitt. Bak hovedhuset ønsker de å sette opp flere små hytter for spanske turister som ønsker å oppleve roen på landsbygda. Foreløpig er søknaden blitt avslått av kommunen én gang. Men det er fremdeles håp om at jentene får gjennomført planen sin, for kommunen ønsker å øke turismen i området. Søknaden ligger nå inne til behandling for annen gang, og jentene venter på endelig svar.

Men dét er ikke alt, sier Grethe, tanken er at dette er kun det første av mange HumbleBee Homes som skal finnes over hele verden. Alle skal gå ut på det samme konseptet, nemlig beliggenhet i rolige omgivelser og et tett samvær med gjestene. Hvor skal neste «biehjem» etableres?

– Nei, det vet vi ikke helt enda, vi har ikke kommet så langt i planene. Først må vi få dette stedet på beina, før vi kan se oss om etter andre spennende steder, sier Anette. Men vi skal jobbe for å få et biehjem på hvert kontinent.

Her på patien kan du sitte i skyggen med noe kaldt og drikke og nyte utsikten.

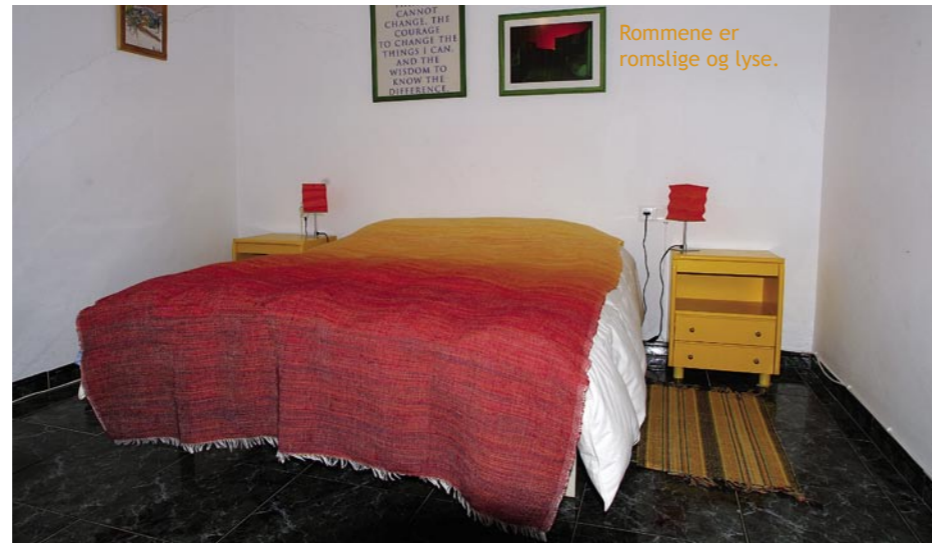
– Hva slags mennesker er det som kommer på besøk til dere, spør jeg. – Hit kommer alle typer. Men gjerne folk som ønsker å slappe av og nyte omgivelsene. Barnefamilier har vi også hatt noen av, og nå som vi har fått bassenget, er det jo blitt veldig barnevennlig her. Det kommer ofte folk som har lest om oss og som er på gjennomreise i området. De kommer og blir en natt, og reiser videre. Andre kommer og blir både en og to uker.

– Noen som har vært her har trodd vi er uten strøm, vann og med utedo... Bare fordi vi er ute på landsbygda. Noen har faktisk blitt veldig overasket over at vi har vannklosett, smiler Anette.

– Det er jo veldig artig å møte så mange nye mennesker hele tiden. Hver uke kommer det nye mennesker som vi blir kjent med, - det er aldri en kjedelig dag her ute på fincaen, skyter Grethe inn. – Men det vi prøver å gjøre for gjestene våre, sier Anette, er å lage en hjemlig atmosfære. Vi vil at alle som kommer hit skal få følelsen av å komme hjem, og kunne slappe av her sammen med oss, og ikke tenke på stress og jobb og alt annet som hører med i hverdagslivet.

– Hvor kommer navnet, HumbleBee Home fra? Jentene ser på hverandre og smiler. Vi hadde lyst på et navn med et dyr i. Vi tenkte mye på bien, men den stikker jo, sier Anette. Så vi begynte å tenke på andre alternativer og fant ut at det måtte bli humlen, for den er god og rund og stresser mindre enn en bie. Dessuten liker vi ordspillet i navnet, humblebee – be humble... I tillegg til at den har en dobbel betydning for oss. For humlen gjør det umulige mulig, litt som oss. Smiler hun lurt. **z**

- **OVERNATTING**, inkludert frokost koster 30 euro (ca. 255 norske kroner) pr. person.
- **MIDDAG** koster 9 euro (ca. 80 kroner) for voksne, for barn 6-12 år koster det 6,5 euro (ca. 50 kroner).
- For mer info se: www.humblebeehome.com

Rommene er romslige og lyse.

Anette (tv) og Grethe (th) koser seg ved bassengkanten på varme sommerdager.

Nærmeste landsby er Valle de Abdalajis